

Asia C-459/19**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

17.6.2019

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Yhdistynyt
kuningaskunta)**Ennakkoratkaisupyynnön esittämispäivä:**

13.6.2019

Kantaja:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Vastaja:

Wellcome Trust Ltd

Pääasian oikeudenkäynnin kohde

Kansallisen tuomioistuimen tutkittavaksi saatettu asia koskee unionin ulkopuolisten palvelunsiirtäjien Wellcome Trust Ltd:lle tarjoamien sijoitushoitopalvelujen suorituspaikkaa arvonlisäveroa määritettäessä.

Kanteen kohde ja oikeusperusta

Direktiivin 2006/112 44 ja 45 artiklan tulkinta, SEUT 267 artikla.

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko direktiivin 2006/112 44 artiklaa tulkittava siten, että jos verovelvollinen, joka harjoittaa sellaista muuta kuin taloudellista toimintaa, joka muodostuu osakkeiden ja muiden arvopapereiden ostosta ja myynnistä hyväntekeväisyysstruustin omaisuudenhoidon yhteydessä, hankkii [unionin] ulkopuoliselta henkilöltä sijoitushoitopalveluja, joita käytetään yksinomaan

kyseiseen toimintaan, sitä on pidettävä ”verovelvollisena, joka toimii tässä ominaisuudessaan”?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi eikä direktiivin 46–49 artiklaa sovelleta, sovelletaanko palvelusuorituksiin direktiivin 45 artiklaa, vai onko niin, ettei niihin sovelleta 44 eikä 45 artiklaa?

Unionin oikeusäännöt, joihin viitataan

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1; jäljempänä direktiivi), erityisesti 2, 9, 43–45, 135, 169, 196 ja 262 artikla

Direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta palvelujen suorituspaikan osalta 12.2.2008 annettu neuvoston direktiivi 2008/8/EY (EUVL 2008, L 44, s. 11), erityisesti johdanto-osan kolmas, neljäs, viides, kuudes ja seitsemäs perustelukappale

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY täytäntöönpanotoimenpiteistä 15.3.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 282/2011 (EUVL 2011, L 77, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus), erityisesti johdanto-osan toinen, kolmas, neljäs ja viides perustelukappale sekä 18 ja 19, 17–19 ja 55 artikla

Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste –17.5.1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL 1977, L 145, s. 1; jäljempänä kuudes direktiivi), 2, 9 ja 17 artikla

Yksityiskohtaisista säännöistä direktiivissä 2006/112/EY säädetyn arvonlisäveron palauttamiseksi palautusjäsenvaltioon sijoittautumattomille mutta toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneille verovelvollisille 12.2.2008 annettu neuvoston direktiivi 2008/9/EY (EUVL 2008, L 44, s. 23)

KOM(2003) 822 lopullinen, 23.12.2003, ”Ehdotus neuvoston direktiiviksi direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta palvelujen suorituspaikan osalta”

Euroopan unionin neuvosto, toimielinten välinen asia: 2003/0329 (CNS), ST 8057 2004 INIT (FISC 78)

Euroopan unionin neuvosto, toimielinten välinen asia: 2003/0329 (CNS), ST 9961 2004 INIT (FISC 116)

Euroopan unionin neuvosto, 16.3.2006, ”Muutettu ehdotus neuvoston direktiiviksi direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta palvelujen suorituspaikan osalta ja asetuksen (EY) N:o 1798/2003 muuttamisesta tietojenvaihdon osalta”, ST 7512 2006 INIT (FISC 42)

Tuomio 20.6.1996, Wellcome Trust, C-155/94, EU:C:1996:243

Tuomio 6.11.2008, Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet, C-291/07, EU:C:2008:609 (jäljempänä tuomio TRR)

Julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Welmory, C-605/12, EU:C:2014:340

Tuomio 16.10.2014, Welmory, C-605/12, EU:C:2014:2298

Tuomio 13.3.2019, Srf konsulterna, C-647/17, EU:C:2019:195

Julkisasiamies Trstenjakin ratkaisuehdotus RCI Europe, C-37/08, EU:C:2009:226

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Vuoden 1994 arvonlisäverolaki (Value Added Tax Act 1994), 7A osasto

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu asia koskee unionin ulkopuolisten palvelunsaajien Wellcome Trust Ltd:lle (jäljempänä WTL) tarjoamien sijoitushoitopalvelujen (jäljempänä kyseiset palvelut) suorituspaikkaa. Asiassa on kiistatonta, että i) WTL on direktiivin 2 ja 9 artiklassa tarkoitettu verovelvollinen; että ii) se käytti kyseisiä palveluja liiketoimintaansa eikä yksityisiin tarkoituksiin; ja että iii) se ei käyttänyt kyseisiä palveluja direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin verollisiin palvelusuorituksiin. Avainkysymys on siis se, voidaanko tässä tilanteessa sanoa, että WTL on direktiivin 44 artiklassa tarkoitettu ”verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan”.
- 2 WTL on Wellcome Trustin, joka on lääketieteellisiä tutkimusavustuksia jakava hyväntekeväisystrusti, ainoa trustee-henkilö. Se saa tuloja sijoitustoiminnasta, minkä lisäksi se harjoittaa pienimuotoisempaa toimintaa, kuten kiinteistöjen myyntiä, juhla- ja kokouspalvelua ja kiinteistöjen vuokrausta, joiden osalta se on rekisteröitynyt arvonlisäverovelvolliseksi. Sijoitustulot kertyvät pääosin ulkomaisista sijoituksista, joiden yhteydessä WTL vastaanottaa sijoitushoitopalveluja unionissa ja sen ulkopuolella sijaitsevilta yrityksiltä. Suurin osa WTL:n jakamista avustuksista rahoitetaan sijoitustuloilla.
- 3 Kun WTL hankki kyseisiä palveluja unionin ulkopuolisilta palvelunsaajilta, se käytti niitä yksinomaan muuhun kuin taloudelliseen liiketoimintaansa. Se ei ilmoittanut arvonlisäverotunnistettaan kenellekään niistä palvelunsaajista, joilta näitä palveluja hankittiin. Asiassa on riidatonta, että WTL on direktiivin 2 ja 9 artiklassa tarkoitettu verovelvollinen ja että sen harjoittama muu kuin taloudellinen toiminta ei kuitenkaan ole yksityistä toimintaa vaan liiketoimintaa.

- 4 Vuodesta 2010 eteenpäin WTL tilitti arvonlisäveron kyseisistä palveluista käännettyssä verovelvollisuusjärjestelmässä sillä perusteella, että palvelujen suorituspaikka oli Yhdistyneessä kuningaskunnassa. WTL teki huhtikuun 2016 ja kesäkuun 2017 väliseltä ajalta vuoden 1994 arvonlisäverolain (Value Added Tax Act 1994) 80 osaston säännösten mukaiset arvonlisäveron palauttamisvaatimukset, koska se katsoi tilittäneensä kyseisten palvelujen osalta liikaa ostoihin sisältyviä veroja sillä perusteella, että tuomion Wellcome Trust mukaan WTL on direktiivin 2 ja 9 artiklassa tarkoitettu verovelvollinen mutta ei direktiivin 44 artiklassa tarkoitettu verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan, kun se harjoittaa sijoitustoimintaa, joka ei olennaisesti eroa unionin tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa tarkastelemasta toiminnasta.
- 5 First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) (jäljempänä FTT) totesi, että kyseiset palvelut eivät kuulu 44 artiklan soveltamisalaan, koska ilmaus ”joka toimii tässä ominaisuudessaan” tosiasiallisesti sulkee WTL:n sen soveltamisalan ulkopuolelle; että palvelusuoritusten (jotka eivät kuulu erityisten säännösten soveltamisalaan) ei välttämättä tarvitse kuulua 44 tai 45 artiklan soveltamisalaan; ja että tästä ei aiheudu mitään oikeudellista epävarmuutta, koska täytäntöönpanoasetuksen 18 artiklan mukaan suorittaja voi päätellä siitä, onko hankkija ilmoittanut sille arvonlisäverotunnisteensa, onko sen sovellettava palvelusuorituksiinsa arvonlisäveroa vai ei.
- 6 FTT myös katsoi, että 44 artiklan täytäntöön panemiseksi annettu Yhdistyneen kuningaskunnan säännös, jonka nojalla suorituspaikaksi määritettiin Yhdistynyt kuningaskunta sillä perusteella, että WTL on liiketoimintaa harjoittava verovelvollinen, on 44 artiklan vastainen ja että sille on annettava unionin oikeuden mukainen tulkinta.
- 7 Her Majesty’s Revenue and Customs (jäljempänä HMRC) valitti 10.10.2018 kyseisestä tuomiosta Upper Tribunaliin (Tax and Chancery Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) (jäljempänä Upper Tribunal), joka on lykännyt asian käsittelyä pyytääkseen ennakkoratkaisua unionin tuomioistuimelta.

Pääasian asianosaisten keskeiset lausumat

- 8 WTL väittää seuraavaa:
- i. Direktiivin 44 artiklaan sisältyvä vaatimus koskee sitä, missä ominaisuudessa vastaanottaja vastaanottaa palvelut.
 - ii. Unionin tuomioistuin totesi tuomiossa Wellcome Trust, että harjoittaessaan sijoitustoimintaa WTL ei ole direktiivin nykyisessä 2 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu ”verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan”.
 - iii. Direktiivin 44 artiklassa käytetylle ilmaukselle ”verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan”, on, ellei missään nimenomaisesti toisin säädetä,

- annettava sama vaikutus ja merkitys kuin direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa käytetylle vastaavalle ilmaukselle.
- iv. WTL:n 44 artiklasta esittämä tulkinta on kyseisen lainsäädännön asiayhteyden ja tavoitteiden mukainen ja varmistaa johdonmukaisuuden ja yksinkertaisuuden.
 - v. Unionin lainsäätävä on tarkoituksellisesti sisällyttänyt direktiivin 44 artiklaan ilmauksen ”joka toimii tässä ominaisuudessaan”.
 - vi. Täytäntöönpanoasetuksen 55 artiklan mukaan WTL on verovelvollisen ”ominaisuudessa toimiessaan” ilmoitettava palvelun suorittajille arvonlisäverotunnisteensa. WTL ei ole ilmoittanut niille arvonlisäverotunnistettaan, koska se ei ”toimi” verovelvollisen ”ominaisuudessa” vastaanottaessaan kyseisiä palveluja.
 - vii. Tuomiossa TRR unionin yleinen tuomioistuin painotti kuudennessa direktiivissä käytetyn ilmauksen ”verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan” merkitystä ja ratkaisi käsiteltäväkseen saatetun asian sillä perusteella, että direktiivin 9 artiklan 2 kohdan e alakohdasta puuttui kyseinen ilmaus.
 - viii. Direktiivin 44 artiklasta ilmenee tämän artiklan soveltamisen edellytyksenä on, että vastaanottaja käyttää kyseisiä palveluja taloudelliseen toimintaansa.
 - ix. Olisi vastoin yhdenvertaisen kohtelun periaatetta kohdella WTL:ää eri tavalla kuin a) toista hyväntekeväisystrustia, joka hankkii täsmälleen samoja palveluja mutta joka ei ole rekisteröitynyt arvonlisäverovelvolliseksi, koska sillä ei ole mitään liitännäistä verollista toimintaa; ja/tai b) sellaista henkilöä (arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröityä tai rekisteröitymätöntä), joka käyttää kyseisiä palveluja yksityisiin tarkoituksiin.
 - x. Direktiivin 43 artikla ei ole ristiriidassa yhdenkään edellä mainitun säännöksen kanssa, ja kyseisen artiklan mukaan WTL on verovelvollisen asemassa.
 - xi. Direktiivin 43 artiklaa ei voida tulkita siten, että palvelujen vastaanottajaa on pidettävä 44 artiklassa tarkoitettuna verovelvollisena, ”joka toimii tässä ominaisuudessaan”, ja näin on useistakin syistä:
 - a) täytäntöönpanoasetuksen 17–19 ja 55 artiklassa vahvistetaan, että direktiivin 43 artikla koskee ”asemaa” ja 44 artikla ”ominaisuutta”;
 - b) 43 artiklassa ei tehdä eroa muun kuin taloudellisen toiminnan lajien välillä (sen mukaan, onko kyseessä yksityinen toiminta vai liiketoiminta);

- c) direktiiviehdotuksen 43 artiklaa koskeneessa johdanto-osan perustelukappaleessa käyttö yksityisiin tarkoituksiin suljettiin nimenomaisesti 43 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle. Myöhemmin tämä rajoitus kuitenkin poistettiin, mikä osoittaa, i) että käyttö yksityisiin tarkoituksiin sisältyy 43 artiklan soveltamisalaan ja ii) että unionin lainsäätäjällä on päättänyt kohdella henkilöitä verovelvollisina riippumatta siitä, harjoittavatko nämä taloudellisen toimintansa ohella yksityistä toimintaa;
- d) WTL:n ja FTT:n asiaa koskevasta lainsäädännöstä esittämän analyysin mukaan riskiä unionin sisäisten suoritusten verottamatta jäämisestä ei ole;
- e) HMRC:n 43 ja 44 artiklasta antamalla tulkinnalla asetettaisiin WTL hankalaan asemaan. Jos nimittäin sen arvopaperikauppaan liittyvä toiminta olisi luonteeltaan taloudellista, se olisi velvollinen tilittämään unionin ulkopuolelta tekemiinsä palveluhankintoihin sisältyvän arvonlisäveron, mutta tällöin sillä olisi direktiivin 135 artiklan 1 kohdan f alakohdan ja 169 artiklan mukaan oikeus vähentää kaikki näihin hankintoihin sisältyvät arvonlisäverot, koska arvopaperiliiketoimien toinen osapuoli on sijoittautunut unionin ulkopuolelle. Jos taas WTL ostaisi kyseisiä palveluja yksityisiin tarkoituksiin, sillä ei olisi velvollisuutta tilittää unionin ulkopuolisilta palvelusuorittajilta tekemiinsä hankintoihin sisältyvää arvonlisäveroa, jolloin ei myöskään tulisi esiin kysymystä arvonlisäveron vähennyksestä. WTL:n katsotaan kuitenkin olevan velvollinen tilittämään arvonlisäveron ikään kuin se harjoittaisi taloudellista toimintaa, mutta sitä kielletään vähentämästä hankintoihin sisältyvää arvonlisäveroa sillä perusteella, että sen harjoittama toiminta vastaa yksityisen toimintaa.
- xii. HMRC:n on tehotonta vedota direktiivin 43–45 artiklasta antamansa tulkinnan tueksi direktiivin 2008/8 ja täytäntöönpanoasetuksen johdanto-osan perustelukappaleisiin. Valmisteluasiakirjoista nimittäin ilmenee unionin lainsäätäjän tarkastelleen kysymystä siitä, minkä kaikkien edellytysten on täytyttävä, jotta 44 artiklan mukaisena palvelujen suorituspaikkana voidaan pitää hankkijan toimipaikkaa. Unionin lainsäätäjällä päätettiin, että 44 artiklassa tarkoitettuna aineellisena edellytyksenä on oltava verovelvollisen ”toimiminen tässä ominaisuudessaan”, jotta palvelujen suorituspaikkaa koskevat säännöt voitaisiin yhdenmukaistaa tavaroiden yhteisöhankintoihin sovellettavien sääntöjen kanssa.

9 HMRC väittää seuraavaa:

- i. Asianosaisten kesken on riidatonta, että WTL on direktiivin 2 ja 9 artiklassa tarkoitettu verovelvollinen. Vaikka se ei ole direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu verovelvollinen, ”joka toimii tässä ominaisuudessaan”, kyseisiä

palveluja vastaanottaessaan se kuitenkin harjoittaa liiketoimintaa. Täytäntöönpanoasetuksen 19 artiklassa tehdään nimenomainen ero yksityisen toiminnan ja liiketoiminnan välillä.

- ii. Kyseisten palvelujen suorituspaikan on kuuluttava direktiivin 44 kohdan soveltamisalaan kahdestakin syystä. Ensinnäkin 44 artiklan sellainen tulkinta, jonka mukaan sen soveltamisalaan sisältyvät kyseisten palvelujen suoritukset WTL:lle, on ainoa suorituspaikkaa koskevien oikeussääntöjen tavoitteiden mukainen tulkinta. Toiseksi tämä tulkinta on sopusoinnussa direktiivin, neuvoston direktiivin 2008/9 ja täytäntöönpanoasetuksen johdanto-osan perustelukappaleiden ja muiden säännösten kanssa.
- iii. Näkemystä, jonka mukaan suorituspaikan on oltava siellä, minne WTL on sijoittautunut, tukee se yleinen periaate, jonka mukaan suorituspaikkana on pidettävä kulutuspaikkaa ja jonka mukaan arvonlisävero kuuluu lähtökohtaisesti sille jäsenvaltiolle, jossa palvelut kulutetaan (ks. ratkaisuehdotus Welmory, 22–30 kohta).
- iv. Oikeussääntöjen keskeisenä tavoitteena on määrittää suorituspaikka oikeudellisesti varmalla tavalla, jotta vältetään verottamatta jääminen ja kaksinkertainen verotus ja määritetään, mille jäsenvaltiolle palvelusta kannettava arvonlisävero kuuluu (ks. tuomio Welmory, 39-46 ja 54-56 kohta ja tuomio Srf konsulterna, 28-29 kohta sekä ratkaisuehdotus RCI Europe, 48–50 kohta). WTL:n näkemyksen mukaan mitään suorituspaikkaa koskevia sääntöjä ei sovelleta, mikä on täysin oikeusvarmuutta koskevan keskeisen tavoitteen vastaista (ks. tuomio Srf konsulterna, 21 kohta).
- v. Täytäntöönpanoasetuksen 18 artiklan mukaan palvelun suorittaja voi, ”ellei hänellä ole päinvastaista tietoa”, katsoa, että hankkija on verovelvollinen, jos se ei ole ilmoittanut arvonlisäverotunnistetta, mutta tästä artiklasta ei saada varmuutta tilanteessa, jossa palvelun suorittaja tietää, että WTL on verovelvollinen, joka ei ole ilmoittanut arvonlisäverotunnistetta.
- vi. Johdanto-osan perustelukappaleista ja muista säännöksistä ilmenee seuraavaa:
 - a) Direktiivin 43 artiklassa säädetään, että verovelvollista, joka myös harjoittaa toimintaa tai suorittaa liiketoimia, joita ei katsota 2 artiklan 1 kohdan mukaisiksi verollisiksi tavaroiden luovutuksiksi tai palvelujen suorituksiksi, pidetään verovelvollisena kaikkien hänelle suoritettujen palvelujen osalta. Tällä artiklalla ei laajenneta 45 artiklan ryhmää, koska jälkimmäinen koskee ainoastaan muita kuin verovelvollisia henkilöitä. Näin ollen 43 artiklan tehtävänä voi olla vain laajentaa 44 artiklaa tai ainakin selventää, että 43 artiklan soveltamisalaan kuuluvien verovelvollisten on katsottava kuuluvan myös 44 artiklan soveltamisalaan, jos ne ovat suoritusten vastaanottajia.

- b) Direktiivin 44 artiklassa käytetään ilmausta ”joka toimii tässä ominaisuudessaan” vain, jotta sen soveltamisalan ulkopuolelle voidaan jättää henkilöt, jotka toimivat yksityisesti. Täytäntöönpanoasetuksen 19 artiklan mukaan verovelvollista tai sellaista oikeushenkilöä, joka vastaanottaa palveluja yksinomaan yksityiskäyttöön, pidetään ei-verovelvollisena. Tästä selvästikin seuraa, että muita verovelvollisia (kuten WTL:ää) on edelleen pidettävä verovelvollisina.
- c) Kuten 43 artiklan tapauksessa, verovelvollisena pitämisen on merkittävä pitämistä 44 artiklassa tarkoitettuna verovelvollisena, joka toimii tässä ominaisuudessaan. Ainoat näistä oikeussäännöistä ilmenevät vaihtoehdot ovat, että hankkija on joko verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessaan, tai muu kuin verovelvollinen. Koska WTL ei ole jälkimmäinen, sen on siis oltava edellinen.
- d) Direktiivin 2008/08 johdanto-osan perustelukappaleissa tehdään selväksi, että i) palvelujen suorituspaikkaa koskevan yleisen säännön olisi perustuttava paikkaan, johon vastaanottaja on sijoittautunut; ii) verovelvollisia, jotka harjoittavat myös muuta kuin verollista toimintaa, olisi kohdeltava verovelvollisina, jos ne ovat palvelujen vastaanottajia; ja iii) paikkaa, johon suorittaja on sijoittautunut, voidaan pitää suorituspaikkana vain, jos palvelu suoritetaan muille kuin verovelvollisille henkilöille.
- (e) Kun otetaan huomioon direktiivin 262 ja 196 artiklassa palvelun suorittajille ja verovelvollisille asetetut velvoitteet, täytäntöönpanoasetuksen 55 artiklaa on sovellettava direktiivin 44 artiklassa määritellyn aseman mukaan. WTL:n olisi vastaavasti ilmoitettava palvelun suorittajalle arvonlisäverotunnisteensa, jos tämä on toisessa jäsenvaltiossa.
- (f) Palvelun suorittaja ei voi täytäntöönpanoasetuksen 18 artiklan perusteella olettaa, että ellei WTL ilmoita arvonlisäverotunnistettaan, on sovellettava direktiivin 45 artiklaa, jos palvelun suorittajalla on päinvastaista tietoa ja jos sen – aivan kuten kyseisen jäsenvaltion viranomaistenkin – on siten edelleen voitava määrittää palvelujen suorituspaikka. Tuloja saattaa jäädä verottamatta, jos oikeussäännöissä ei määritetä, missä suorituspaikka kussakin tapauksessa on.
- vii. Valmisteluasiakirjat eivät tue näkemystä, jonka mukaan direktiivin 44 artiklan soveltamisalaan kuuluvat ainoastaan palvelun suorituspaikat, joiden vastaanottajat ovat 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja verovelvollisen ominaisuudessa toimivia henkilöitä.
- viii. WTL ei voi pätevästi vedota epäyhdenvertaiseen kohteluun: se ei voi vaatia arvonlisäveron vähennystä, koska se ei käytä kyseisiä palveluja verollisten liiketoimien toteuttamiseen.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 10 Ei ole olemassa Yhdistyneen kuningaskunnan oikeuskäytäntöä tai unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jossa tarkasteltaisiin direktiivin 44 artiklassa käytetyn ilmauksen ”joka toimii tässä ominaisuudessa” merkitystä, joka on käsiteltävän asian keskeinen kysymys. Sen vuoksi asiassa on välttämätöntä pyytää ennakkoratkaisua unionin tuomioistuimelta, jotta Upper Tribunal voi ratkaista sen.

TYÖASIAKIRJA